

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmili Urbančovej, v právnej veci žalobcu **JUDr. J., Č.**, právne zastúpeného **JUDr. G., advokátkou, Heydukova 16, Bratislava**, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úradu boja proti korupcie, Pribinova 2, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-BPK-259-003/2010 zo dňa 22. marca 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/190/2010-66 zo dňa 15. novembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/190/2010-66 zo dňa 15. novembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi súd náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. e/ zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil

rozhodnutie žalovaného č. p.: PPZ-BPK-259-003/2010 zo dňa 22.03.2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu č. 3 zo dňa 18.02.2010, ktorým bolo uložené žalobcovi disciplinárnym rozkazom prvostupňového správneho orgánu podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) disciplinárne opatrenie zníženie služobného platu o 10 % na dobu 1 mesiaca a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo v medziach žaloby dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že jeho rozhodnutie a postup v medziach žaloby vychádzalo zo zisteného skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd ďalej konštatoval, že prvostupňový správny orgán a žalovaný nevykonali dôkazy navrhnuté žalobcom v odvolaní a ani dôkazy, ktoré boli navrhnuté žalobcom v jeho vyjadrení zo dňa 02.02.2010. Prvostupňový správny orgán v disciplinárnom rozkaze č. 3/2010 konštatoval, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu liečebného režimu tým, že v dňoch od 04.01.2010 až do 09.01.2010 sa nenachádzal na adrese uvedenej v potvrdení o dočasnej neschopnosti ale sa zúčastnil lyžovačky so svojimi deťmi mimo územia Slovenskej republiky. K takémuto záveru dospel prvostupňový správny orgán na základe oznámenia bývalej manželky Ing. M. priamemu nadriadenému žalobcu. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že zabezpečené dôkazy prvostupňovým správnym orgánom sú dostatočné na vydanie prvostupňového správneho rozhodnutia. Žalovaný sa však v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal s navrhovanými dôkazmi žalobcu, ktoré uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu. Je pravdou, že prvostupňový správny orgán zisťoval z požičovni lyží V+K v Trnave, že žalobca si požičal dva kusy lyží. Dva kusy lyžiarskych topánok a dva kusy lyžiarskych palíc, taktiež dňa 29.01.2010 bola vykonaná operatívna previerka v obchodnej spoločnosti ATAX NR, s. r. o. v Nitre za účelom „operatívneho zistenia k osobnému motorovému vozidlo EČ: N., a to najmä pohyb vozidla v mesiaci január 2010“. Z tejto previerky však bola zistená iba tá skutočnosť, že vozidlo od

nadobudnutia, t. j. decembra 2009 používa žalobca a konateľ spoločnosti o pohybe vozidla nemá vedomosť.

Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nie je možné konštatovať tak ako to uviedol prvostupňový správny orgán, že žalobca sa v čase od 04.01.2010 až do 09.01.2010 sa nenachádzal na adrese uvedenej na potvrdení o dočasnej neschopnosti, ale sa zúčastnil so svojimi deťmi mimo územia SR. Práve naopak je pravdou, že žalobca priznal a do spisu založil dôkaz o tom, že v čase od 31.12.2009 do 07.01.2010 mal povolený pobyt: O. o čom svedčí potvrdenie vydané ošetrovujúcim lekárom MUDr. V..

Ďalej mal za preukázané, že oba správne orgány pri vydávaní napadnutých rozhodnutí vychádzali iba z tvrdení bývalej manželky žalobcu. Taktiež oba správne orgány nezisťovali pravdivosť tvrdenia, že „syn žalobcu počas telefonického hovoru so svojou matkou potvrdil účasť na lyžovačke v Taliansku“.

Z uvedeného krajskému súdu vyplynulo, že oba správne orgány skutočnosť, že žalobca nedodržiaval liečebný režim nezistili v súlade s § 80 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 328/2002 Z. z.“), ale na základe oznámenia bývalej manželky žalobcu.

Takto potom podľa krajského súdu oba správne orgány porušili ustanovenie § 238 zákona č. 73/1998 Z. z., a aj napriek tomu bolo vydané disciplinárne opatrenie podľa § 48 ods. 3 písm. v/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal žalobcovi tvrdené konania, a to, že v dňoch 04.01.2010 až 09.01.2010 sa nenachádzal na adrese uvedenej na potvrdení o dočasnej neschopnosti, ale zúčastnil sa lyžovačky so svojimi deťmi mimo územia Slovenskej republiky v Taliansku. Preto krajský súd považoval za potrebné, aby žalovaný znovu prehodnotil vykonané dôkazy, ktorými bolo kladené žalobcovi za vinu konanie v rozpore so zákonom č. 73/1998 Z. z..

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu priznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietne, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Pridržiavajúc sa v plnom rozsahu vyjadrenia k podanej žalobe, ktoré bolo zaslané Krajskému súdu v Bratislave pod č. p.: SLV-PS-S-100/2010 zo dňa 25.06.2010 nesúhlasil

so závermi krajského súdu, že v predmetnej veci nebol dostatočne zistený skutočný stav veci, pretože žalovaný nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom. Nesúhlasil ani s tvrdením, že žalovaný pri vydávaní žalobou napadnutých rozhodnutí vychádzal iba z tvrdení bývalej manželky žalobcu.

S poukazom na § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/149/99 žalovaný uviedol, že správne uváženie pri ustálení skutkového stavu spočíva v hodnotení dôkazov, pri ktorom správny orgán má právo, ale i povinnosť, prikloniť sa k jednému z viacerých tvrdení a iné odmietnuť, to všetko za použitia zásad logického myslenia.

Ďalej uviedol, že zásada objektívnej pravdy bola v danom prípade dôsledne dodržaná. Žalovaný má za to, že pri hodnotení dôkazov je povinný starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci konania. Podľa názoru žalovaného podstata princípu voľného hodnotenia dôkazov spočíva v tom, že v hodnotení výsledkov dokazovania je príslušný nadriadený, ktorý je oprávnený rozhodnúť o uložení disciplinárneho opatrenia podľa § 53 zákona, slobodný.

Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že žiadne procesné ustanovenie zákona mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu, resp. silu, má tomu - ktorému dôkaznému prostriedku priznať. V hodnotiacej činnosti je iba obmedzený napr. pravidlami formálnej logiky, ktorým by hodnotiace úsudky nemali odporovať, skúsenosťami z aplikačnej praxe a napokon povinnosťou hodnotiaci záver v rozhodnutí jasne a stručne odôvodniť.

S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/33/2008 žalovaný mal za nepochybné, že žalovanému prislúcha v zmysle § 238 ods. 4 zákona právo hodnotenia dôkazov podľa svojej vlastnej úvahy a súd sa v rozsahu dôvodov žaloby zaoberá len tým, či takéto hodnotenie vychádza zo zistených skutočností a predstavuje tak logické vyústenie pre jeho záver.

Podľa žalovaného, ak sa v rozsudku poukazuje na to, že žalovaný nevykonal žalobcom navrhované dôkazy, je potrebné poukázať na to, že z ustanovení čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani z čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd nemožno vyvodiť právo účastníka konania atómu zodpovedajúcu povinnosť orgánu verejnej moci konajúceho vo veci vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov v spojení s princípom legality a zásadou spravodlivého rozhodnutia umožňujú orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, ktoré sú podľa jeho úvah potrebné na objasnenie právne významných skutkových okolností relevantných

pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 345/04-11).

Žalovaný k disciplinárnemu opatreniu žalobcu uviedol, že zo zadovážených dôkazov je dostatočne preukázané, že žalobca sa v dňoch od 04.01.2010 do 09.01.2010 nezdržoval na uvedenej adrese.

S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. bol podľa žalovaného skutočný stav veci zistený na základe vyjadrenia bývalej manželky žalobcu Ing. M., e-mailovej komunikácie medzi JUDr. V. a JUDr. G. zo dňa 08.01.2010, faktúry vystavenej požičovnou lyží V+K na meno žalobcu v období od 03.01.2010 do 09.01.2010, vyjadrenia JUDr. V., zo dňa 26.01.2010.

S uvedenými dôkazmi je podľa žalovaného disciplinárne previnenie žalobcu v dostatočnom rozsahu preukázané.

Nesúhlasí so závermi krajského súdu v ktorom poukazuje na ustanovenia zákona č. 328/2002 Z. z., pričom sa konštatuje, že žalovaný nepostupoval v súlade s týmto zákonom. Podľa žalovaného poukazovanie na ustanovenia zákona č. 328/2002 Z. z. v predmetnej veci nie je dôvodné.

Žalovaný ďalej s poukazom na ustanovenie § a § 52 ods. 1, § 48 ods. 3 písm. v/ a § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. uvádza, že v samotnom disciplinárnom konaní nerozhodoval o tom, či žalobca svojim konaním porušil aj liečebný režim tak, ako to je upravené v ustanoveniach zákona č. 328/2002 Z. z. a s tým súvisiace vyplácanie napr. krátenej nemocenskej dávky, ale ako už bolo uvedené rozhodoval o tom, či sa žalobca svojim konaním dopustil porušenia už uvedenej povinnosti, ktorá mu priamo vyplýva z ustanovenia § 48 ods. 3 písm. v/ zákona a či predmetné porušenie je tak závažné, že napĺňa znaky disciplinárneho previnenia.

Žalobca tým, že počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby sa nezdržoval na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť, porušil povinnosť policajta, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 48 ods. 3 písm. v/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Na záver svojho odvolania žalovaný uviedol, že každý príslušník Policajného zboru je povinný dôsledne plniť základné povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zákonov, či už počas výkonu štátnej služby alebo mimo nej. Je v príkrom rozpore s postavením príslušníka Policajného zboru, aby tento po tom, čo bol uznaný za dočasne neschopného na výkon štátnej služby svojim konaním vedome porušil povinnosť stanovenú § 48 ods. 3 písm. v/ zákona č. 73/1998 Z. z. a vystavil sa tak možnému riziku zhoršenia svojho zdravotného stavu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti uloženie disciplinárneho opatrenia žalobcovi žalovaný považoval za dôvodné a plne v intenciách platnej právnej úpravy a takto potom navrhuje aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Podľa žalobcu sa v odvolaní žalovaného nenachádzajú iné dôvody ako v jeho vyjadrení sa k žalobe a nakoľko sa skutkový a právny stav nezmenil, trvá na všetkých svojich podaniach, ktoré predložil tak v súdnom ako aj správnom konaní a je toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu je správne, riadne vyčerpávajúce a zrozumiteľne odôvodnené, keďže rozhodnutia žalovaného vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu bolo nepostačujúce na posúdenie veci.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Podľa čl. 142 ods. 1, veta za bodkočiarkou, Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP, pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil disciplinárny rozkaz č. 3, zo dňa 18.02.2010, ktorým bolo žalobcovi podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. disciplinárnym opatrením znížený služobný plat o 10 % na dobu jedného mesiaca z dôvodu, že počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu nedodržiaval liečebný režim určený lekárom od 17.12.2009 do 22.01.2010 tým, že v dňoch 04.01.2010 až 09.01.2010 sa nenachádzal na adrese uvedenej na potvrdení o dočasnej neschopnosti, ale zúčastnil sa lyžovačky so svojimi deťmi mimo územia Slovenskej republiky v Taliansku, čím porušil ustanovenie § 48 ods. 3 písm. v/ zákona č. 73/1998 Z. z., a týmto konaním sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z..

Podstatnou námietkou žalovaného správneho orgánu v odvolaní bola argumentácia, že napadané rozhodnutie bolo vydané na základe správneho uváženia.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 237 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., účastníci konania sú povinný postupovať tak, aby svojim konaním nesťažovali a nezdržovali priebeh konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Takto potom úlohou krajského i najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a následného zníženia služobného platu o 10 % na dobu 1 mesiaca.

Podľa § 48 ods. 3 písm. v/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný dodržiavať liečebný režim určený ošetrovujúcim lekárom počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a zdržiavať sa na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinnosti policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Podľa § 53 ods. 1 písm. b/, disciplinárnym opatrením je zníženie platu až o 15 % na dobu najviac troch mesiacov.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., **pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutkový stav. Policajtovi musí byť vždy pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa.**

Podľa § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie najneskôr nasledujúci deň po spáchaní disciplinárneho previnenia a len do 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek Z nadriadených, najneskôr do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Ak konanie policajta, v ktorom možno vidieť naplnenie skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia bolo predmetom prešetrenia iného orgánu, lehota 30 dní na uloženie disciplinárneho opatrenia sa začína dňom, keď sa ktorýkoľvek z nadriadených policajtov dozvedel o výsledku tohto prešetrenia; táto lehota platí aj v prípade, ak prvostupňové rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia bolo zrušené a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Podľa § 80 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z., dodržiavanie liečebného režimu dočasne neschopným policajtom je **oprávnený kontrolovať nadriadený policajta** s pôsobnosťou ustanoviť alebo vymeniť policajta do funkcie alebo ním poverená osoba.

Podľa § 80 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z., kontrola dodržiavania liečebného režimu súčasne neschopného policajta alebo profesionálneho vojaka sa môže vykonať na podnet:

- a/ posudkového lekára,
- b/ošetrojúceho lekára,
- c/ služobného úradu alebo služobného orgánu,
- d/ inej fyzickej osoby alebo právnickej osoby.**

Podľa § 80 ods. 8 zákona č. 328/2002 Z. z. kontrola dodržiavania liečebného režimu dočasne neschopného policajta alebo profesionálneho vojaka sa vykonáva v mieste uvedenom na potvrdení dočasnej pracovnej neschopnosti policajta alebo profesionálneho vojaka alebo, mieste, kde sa má dočasne neschopný policajt alebo profesionálny vojak zdržiavať.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Z vyššie uvedeného najvyšší súd uvádza, že pri preskúvaní rozhodnutia, ktoré bolo vydané na základe voľnej úvahy, je povinnosťou súdu posúdiť, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom, ale z rozhodnutia musí byť tiež zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil.

Najvyšší súd zároveň konštatuje, že nie je povinnosťou prieskumného súdu nahradiť použité správne uváženie svojim vlastným. Súčasťou preskúmania súdu je i **posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.**

Správny orgán totiž i pri voľnom uvážení nesmie nerešpektovať zákon ako i prekračovať jeho medze, a tiež nesmie pri použití voľnej úvahy prejavovať svoju ľubovôľu. Rubom diskrečného oprávnenia správneho orgánu je povinnosť voľnú úvahu použiť a jej použitie zdôvodniť. V tomto smere v posudzovanej veci sú rozhodnutia správnych orgánov nepreskúmateľné, pretože z nich nie je jasné, ktoré skutočnosti považovali správne orgány oboch stupňov za rozhodujúce pre voľbu medzi naznačenými niekoľkými možnosťami. Akými skutkovými a právnymi úvahami sa pritom riadili a či ich úvaha neporušuje pravidlá logického uvažovania. Tieto uvedené okolnosti pri preskúmaní rozhodnutia vydaného na základe voľnej úvahy, musí súd podrobiť svojej kognícii, aby mohol dospieť k záveru, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. V zmysle uvedeného námietky žalovaného uvedené v odvolaní na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv.

Ak teda krajský súd dospel k právnemu záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu došlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj najvyšší súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Správne orgány oboch stupňov si pre svoj záver – že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti príslušníka Policajného zboru, nezadovážili dostatok skutkových podkladov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery a po oboznámení sa zo spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci krajským súdom, preto napadnutý rozsudok krajského súdu stotožniac sa s jeho právnym záverom v plnom rozsahu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobcovi podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP priznať napriek tomu, že bol v tomto konaní úspešný, nakoľko, hoci bol na vyčíslenie trov odvolacieho konania najvyšším súdom aj vyzvaný, náhradu trov nevyčísľil (§ 151 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 23. augusta 2012

JUDr. Jana Baricová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková